

„Împărăția Cerurilor este aproape”, răsună până în zilele noastre, **iubiți credincioși**, cuvintele lui Isus Cristos. Învins diavolul, sosește Împărăția și nu orice fel de împărăție ci împărăția lui Dumnezeu. Există o contradicție între împărățiile diavolului și cea voită de Domnul; aceeași contradicție ce există între cer și pământ, între om și Dumnezeu. Împărățiile de pe pământ sunt cele ale lui Avraam, care au ca și principiu de viață temerile proprii, pe când Împărăția cerurilor este Isus, care are ca principiu pe Tatăl și Cuvântul său.

Pericopa Evangheliei de astăzi propusă spre meditare de Biserică, semnalează momentul trecerii de la activitatea Înaintemergătorului la cea a lui Mesia. După retragerea în deșert, pentru meditații și după arestarea lui Ioan, Isus se reîntoarce în Galileia, nu în ținutul său, ci la Capernaum unde începutul ministerului său este văzut ca răsăritul soarelui, aurora unei zile noi. Isus este lumina promisă lui Israel și prin Israel ajunge la toți oamenii. Prin Isus se realizează trecerea noastră de la noapte la zi, la ziua Domnului, de la moarte la viață de la diferitele împărății lumești care ucid, la unica împărăție a cerurilor care ne face să fim vii.

Cu toate că Ioan era arestat, mărturia sa nu încetează, dimpotrivă, el merge până la capăt: ajunge la destinație, devine un martir. Odată cu sfârșitul existenței sale pământești, Ioan nu este terminat, ci doar ajunge la ceea ce trebuia să ajungă: devine martir, adică plătește cu viața despre crezul său, care a vorbit. Martirul nu moare niciodată, el poate fi doar ucis. Și Ioan nu este singurul martir, căci Isus este precedat, și va fi urmat de „un nor de mărturisitori” în credință (Evrei 12,1).

Isus trece de la deșertul lui Iuda în Galileia, unde începe ministerul său, care va sfârși la Ierusalim. Arestarea lui Ioan este doar începutul: Împărăția care se va realiza pe Cruce se împlinește și se răspândește numai prin persecuții (Fapte Ap. 8,4; 11,9). După ce Isus lasă Nazaretul, vine să locuiască la Capernaum, localitate aflată pe țărmul lacului din Galileia, chemat și mare, fiind și centrul activității lui Isus. Aici el se găsește pe un teren fertil, Capernaumul devenind a doua patrie a Sa, locul unde îi va chema pe discipoli și unde va locui până la călătoria spre Ierusalim (19,1). Această mișcare a lui Isus, făcută din prudență, corespunde unui proiect providențial (vezi cf. 2,22). Ceea ce părea a fi o fugă, este împlinirea profeției lui Isaia, care a vorbit despre eliberarea acestui pământ, ocupat de Tiglat-Pileser III în anul 733. De ce era un loc fertil? Pentru că poporul din Galileia era un popor păgân, Galileia fiind un nod comercial și un loc unde se încrucișau multe popoare, un ținut în afara controlului ortodox al Iudeii și al controlului Templului, o zonă de frontiere, plină de păgâni, ce făcea o punte naturală între Israel și restul lumii. Acesta este locul fertil, care va da roadă, locul ideal pentru răspândirea credinței mesianice care, plecând de la Iudei se adresează tuturor, până în zilele noastre. Galileia (ca o paranteză care pentru Matei, ce era un Iudeu creștin, are aceeași valoare teologică pe care o are drumul spre Ierusalim al lui Isus, pentru Luca, un creștin de

origine păgână, iudeul se adresează poporului pentru că salvarea este pentru toată lumea).

În profeția lui Isaia se vorbește de galileieni sub opresiunea sclaviei. Aceștia închipuie pe toți fiii lui Adam, evrei sau nu, cu sau fără lege, ce sunt sclavi ai răului, lipsiți de gloria lui Dumnezeu (Rm 3,23). Dar acum tuturor acestora le este dăruită lumina. Întunericul este haosul primordial din care Dumnezeu a făcut cosmosul prin cuvântul său, întunericul Egiptului din care Dumnezeu a făcut să vină la lumina libertății poporul său. Răul a făcut să se reîntoarcă la creația, dar acum cuvântul lui Isus readuce creația la viață, căci ministerul lui Isus este chemat lumină, principiul creației. Venirea Sa este „ziua Domnului”, prevăzută de profeți, este ziua care pune capăt nopții lumii. Chiar și păgânii au văzut lumina stelei sale (2,2) care i-a pus pe drum spre Ierusalim. Așa cum întunericul este simbolul răului și al morții, tot așa lumina este simbolul binelui și al vieții. Lumina este mare și înlătură din inimi întunericul. Lupta dintre lumină și întuneric este duelul dintre adevăr și minciună, libertate și sclavie, viață și moarte.

Ei bine, tocmai în acest teritoriu începe Isus să proclame cuvântul său. El nu face predici morale și nu dă explicații filozofico-teologice. Proclamă public, și spune fiecăruia în particular, un fapt așteptat de multă vreme: a sosit ziua Domnului, ziua lumini, zi prefigurată de Botezătorul și alți profeți, ei care au fost doar stelele dimineții acestei zile.

Convertiți-vă, îndreptați-vă spre lumină, deschideți ochii: De-acum înainte aceasta este singura condiție pentru a intra în ziua care a și ajuns până la noi. Este vorba de o schimbare a mentalității, a sufletului, a vederi și a vieți.

„Străjerule cât a trecut din noapte” întrebăm neliniștiți împreună cu (Isaia 21,11). Nu mai rămâne decât timpul ca doar noi să ne trezim din somn (cfr. Romani 13,11:

„fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi”.

și „

Întoarce-mă și mă voi întoarce”

Ieremia 31,18. Acesta este planul cel mare a lui Dumnezeu, din totdeauna adresat nouă, El așteptând doar ca noi să ne întoarcem către El. Este actul maxim pe care l-am putea face având această libertate primită în dar de la Dumnezeu căci convertirea nu este un gest irațional, un gest nebunesc, ci are o motivație: darul libertății pe care Dumnezeu ni l-a făcut. Dacă Dumnezeu împărătește pe pământ atunci de aici începe și libertatea omului, Împărăția cerurilor, de mult așteptată și acum prezentă prin Isus, fiind aceea a Tatălui în care trebuie să trăim ca fii și frați.

În general, noi trăim din amintiri și cu speranța în viitor, în „deja” care nu mai este sau în „va fi” care nu a sosit. Însă, Isus ne cheamă să trăim „ceasul”, timpul dintre „deja” și „va fi”,

Schita predica la Duminica dupa Botez

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 03 Ianuarie 2010 00:15 -

adică prezentul: acesta este unicul moment în care îl putem întâlni pe El, Cel ce Este, Începutul și Sfârșitul. De fapt, iubiți credincioși, ceea ce ne dorim sau ceea ce ar trebui să ne dorim este „aici” și nu în altă parte. Nu trebuie decât să ne convertim schimbând direcția privirii și a picioarelor noastre. Amin.